

Arrest

nr. 228 769 van 14 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VANDENBERGHE
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2019 heeft ingediend om nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2019 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. VANDENBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de, die op 09.11.2018 werd ingediend door:

Naam: J. Voorna(a)m(en): M. Z. Nationaliteit: Pakistan Geboortedatum: (...)1989

Geboorteplaats: Rahim Yar Khan Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische vader, de genaamde J. I. (RR: ...), in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn worden 11 verzendingsbewijzen van geld via RIA voorgelegd voor de periode van 03.05.2014 tot en met 16.07.2018 voor een totaalbedrag van 3289 euro.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Betrokkene verbleef voor zijn komst naar België klaarblijkelijk nog in Spanje, Roemenië en Italië. Betrokkene toont niet aan dat hij onvermogen was in het land van origine (het is bovendien niet duidelijk wanneer hij daadwerkelijk Pakistan verliet) noch dat hij eveneens onvermogen was in voormelde EU-landen. Hij legde daartoe immers niets voor. Er dient opgemerkt te worden voor wat betreft het financieel en/of materieel ten laste zijn van referentiepersoon van in het land van herkomst, dat het dientengevolge niet duidelijk is of betrokkene daadwerkelijk van enige steun afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Wat betreft de verzendingsbewijzen van geld via Ria van de referentiepersoon in België naar betrokkene in de periode van 03.05.2014 tot en met 16.07.2018: gelet de onvermogenheid van betrokkene niet werd aangetoond, is het eveneens niet aangetoond dat betrokkene van deze bedragen werkelijk afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien en aldus ten laste was van referentiepersoon. Er werd niet aangetoond dat de bedragen niet voor een ander doel bestemd waren. Bovendien wordt de afhankelijkheidsrelatie eveneens betwist op basis van de de frequentie en de waarde van de geldverzendingen. Er zijn daarenboven periodes waarin geen geldstortingen gebeurd zijn, met name in de periode van mei 2014 tot april 2015, en in de periode van januari 2016 tot juni 2018. Het is niet duidelijk van welke middelen betrokkene in deze periodes leefde. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene, voor zover zou geopperd worden dat hij met de voorgelegde stortingen, allen samen ter waarde van 3289 euro daadwerkelijk in zijn basisbehoeften diende te voorzien voor een periode van 4jaar en 2 maanden. Dit komt immers neer op een gemiddelde van 65,78 euro per maand. Het wordt op geen enkele wijze aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene werkelijk van deze ondersteuning van de referentiepersoon afhankelijk was, in die zin dat deze betrokkene moesten toelaten in zijn basisbehoeften te voorzien.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit nazicht in de databank van de sociale zekerheid blijkt dat betrokkene sinds december 2018 en maart 2019 zelf veelvuldig is tewerkgesteld geweest. Daaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk in staat is een eigen inkomen te verwerven – en dit al zeker in België, effectief een eigen inkomen heeft gehad, en aldus niet ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en referentiepersoon (en zijn gezin dat hij reeds ten laste heeft, cfr. loonfiches) niet ten laste vallen van het OCMW, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat

er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 09.11.2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de "Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen" en van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen en van art. 40bis en 40ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Terwijl de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

*Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vorm vereiste (R.v.St, nr. 31.882, dd. 1 februari 1989). Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W." 1995-96, 49). Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, N.v. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, .P.M., 1993, 43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, m. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. *Environnement et Patrimoine écusinoir*, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.v. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives',*

J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

In de bestreden beslissing heeft de F O D BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken gesteld dat hij niet meer voldoet aan artt. 40 bis en 40ter van de Wet van 15 december 1980. Dat deze artikelen stellen:

Art. 40bis.

...[3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Art. 40 ter

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:—de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;—de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:—dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:1°wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;2°worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;3°worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.—dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

3[Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.]3

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Men stelt in de bestreden beslissing dat niet afdoende blijkt dat mijn verzoeker voorafgaande aan de aanvraag tot gezinshereniging afhankelijk was van de financiële bijdragen van zijn vader.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) past in de bestreden beslissing eigen criteria toe om te oordelen of mijn verzoeker ten laste is, vaak zonder rekening te houden met andere bewijsmiddelen. Dat is in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De DVZ-criteria zijn gebaseerd op de eigen interpretatie van de DVZ van het begrip 'ten laste zijn'. De criteria zijn te streng en kunnen de toets met de Europese wetgeving en rechtspraak door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet doorstaan.

Mijn verzoeker moet bewijzen dat zijn vader hem gedurende minstens 6 maanden onmiddellijk vóór je aanvraag voor gezinshereniging financieel ondersteunde. Deze bewijzen legt hij voor van 2014 tot 2018. Deze bewijzen zijn uittreksels van Western Union en Moneygram. Deze worden niet betwist. Mijn verzoeker heeft trouwens veel meer dan de voormelde 11 bewijzen. Hij legde bewijzen voor zover teruggaande als 2004 (stuk 3).

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt

gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was (Bij de vraag of aan de afhankelijkheidsvoorwaarde is voldaan, moet in de eerste plaats worden beoordeeld of, gelet op deze persoonlijke omstandigheden, de financiële middelen van de familieleden het hun mogelijk maken om op het bestaansminimum te leven in het land waar zij normaal gesproken verblijven (AG Geelhoed in zaak C-1/05, Jia, punt 96)).

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd (Zaken C-215/03, Oulane (punt 53), en C-1/05, Jia (punt 41)). Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen. Overeenkomstig artikel 3, lid 2, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan "andere ten laste komende familieleden" de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend. De lidstaten kunnen deze criteria echter niet volledig vrij vaststellen. Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn (MEDEDELING VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden).

Uit het feitenrelaas van mijn verzoeker – dat niet betwist wordt – blijkt overduidelijk dat mijn verzoeker in zijn ganse leven steeds afhankelijk is geweest van zijn vader :

- Tot aan zijn meerderjarigheid (2010) in PAKISTAN toen hij werd opgevoed door zijn grootvader, gezien zijn moeder hem niet meer wilde opvoeden na haar nieuw huwelijk.
- In 2010 toen hij in ROEMENIË was en bij zijn vader werkte
- In 2011 – 2018 dat hij in SPANJE verbleef en onvoldoende inkomen had. Zekerlijk na 2014 toen hij zijn verblijfsvergunning verloor na de echtscheiding van zijn Roemeense echtgenote.
- In 2018 toen hij in ITALIË verbleef na zijn asielaanvraag.

In de beslissing stelt men dat er te weinig bewijzen worden voorgelegd en dat mijn verzoeker recent werkte en niet (meer) afhankelijk was. Dit is echter een opzettelijk vertekend beeld dat men geeft.

Vooreerst deelt men de geleverde bewijzen over de periode 2014 – 2018 over de ganse periode, alsof het de enige betalingen zijn. Mijn verzoeker heeft aangegeven dat er van veel meer betalingen waren, maar dat een heel aantal betaling verloren gegaan zijn.

Vervolgens is het verwijzen naar zijn tewerkstelling na de aanvraag tot gezinshereniging niet relevant, gezien deze gebaseerd was op zijn tijdelijke verblijfsvergunning in BELGIË. Het is zo dat mijn verzoeker na de gezinshereniging in BELGIË niet ten eeuwigden dage ten laste van zijn vader wil zijn en door arbeid in zijn eigen inkomen voorzien. De Belgische Wetgeving laat juist toe dat men zich met de tijdelijke verblijfsvergunning op de arbeidsmarkt kan begeven.

Mijn verzoeker woont in bij zijn vader, hetgeen nogmaals het wettelijk vermoeden meebrengt dat zijn vader instaat voor zijn kosten en uitgaven (stuk 4)”

3.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. In de beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en wordt verduidelijkt dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst effectief onvermogen te zijn en financieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De inhoud van de bestreden beslissing laat de verzoeker bijgevolg toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Uit de bewoordingen van het middel blijkt ook dat de verzoeker de juridische en feitelijke overwegingen van de bestreden beslissing kent en dat hij zich tegen deze beslissing heeft kunnen verdedigen. Of de wetbepalingen correct werden toegepast en of uit de feiten de juiste gevolgtrekkingen zijn gemaakt, is geen zaak van formele maar van materiële motivering (RvS 22 maart 2007, nr. 169.299).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie – Belg in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]"

Overeenkomstig artikel 40ter, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet zijn de voormelde bepalingen van de vreemdelingenwet tevens van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 9 november 2018, op een ogenblik dat hij 29 jaar oud is, een aanvraag indiende tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald om zijn vader met de Belgische nationaliteit te vervoegen. Er blijkt niet dat deze laatste zijn recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie reeds uitoefende. Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* zijn Belgische vader. Verzoeker betwist dit niet, hij meent evenwel dat het begrip 'ten laste' te streng wordt geïnterpreteerd door de verwerende partij.

De Raad benadrukt dat wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing allereerst verduidelijkt dat de vereiste van het "ten laste zijn" inhoudt dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoeker en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dit tot op het moment van de aanvraag. Zij oordeelt dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij effectief onvermogen of behoeftig was in zijn herkomstland en evenmin dat hij reeds van in het land van herkomst en dit tot het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien. Hierbij wordt concreet ingegaan op de stukken die de verzoeker heeft neergelegd in het kader van zijn aanvraag.

In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat de Raad van State heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat de familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447, zie ook RvS 28 november 2017, nr. 239.984). De Raad wijst er in dit verband ook op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger "begeleiden of zich bij hem voegen". Aangezien de wettelijke voorwaarde van het "ten laste zijn" van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het "begeleiden van" of het "zich bijvoegen bij" deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en in de periode voorafgaand aan de komst naar België, en dit tot het moment van de aanvraag. De Raad wijst er in dit verband wel op dat indien een derdelander in zijn land van herkomst in een verder verleden mogelijk wel ten laste was van de referentiepersoon, maar dit niet langer het geval is in de periode voorafgaand aan de komst naar België, zulks in het licht van hetgeen voorafgaat niet kan volstaan om aan te tonen dat men nog te beschouwen is als "ten laste" van de referentiepersoon.

Deze zienswijze wordt bijkomend ondersteund door de parlementaire voorbereiding. Immers wordt in de memorie van toelichting verwezen naar artikel 2, tweede alinea, c van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2006-2007,

nr. 2845/001, 41). Bijgevolg kan ook worden verwezen naar de interpretatie van het begrip “ten laste” door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, § 43, bevestigd in HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*), alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste” zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg mede worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit met zich meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat de verzoeker ten laste is van de referentiepersoon in het land van herkomst in de periode voorafgaand aan zijn komst naar België.

Verzoeker betwist dat de door hem voorgelegde stukken niet zouden beantwoorden aan de vereisten om zijn onvermogen en het laste zijn van zijn vader in het land van herkomst aan te tonen. Hij verwijst naar de stukken waaruit blijkt dat hij van 2014 tot 2018 financieel ondersteund werd door zijn vader. Hij stelt dat hij nog meer bewijzen van betalingen had maar dat deze zijn verloren geraakt. De Raad merkt in dat verband op dat de verwerende partij geen rekening kan houden met loutere beweringen voor wat de beoordeling van het ‘ten laste zijn’ betreft. De bewijslast inzake de voorwaarde van “ten laste zijn” rust bij de verblijfsaanvrager. Het is aan verzoeker om zijn aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. Daarbij rust op de gemachtigde geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van verzoeker de vereiste stavingsstukken te verzamelen of bijkomende inlichtingen te vragen. Wat de voorgelegde stukken betreft motiveert de verwerende partij het volgende:

“Wat betreft de verzendingsbewijzen van geld via Ria van de referentiepersoon in België naar betrokkene in de periode van 03.05.2014 tot en met 16.07.2018: gelet de onvermogenheid van betrokkene niet werd aangetoond, is het eveneens niet aangetoond dat betrokkene van deze bedragen werkelijk afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien en aldus ten laste was van referentiepersoon. Er werd niet aangetoond dat de bedragen niet voor een ander doel bestemd waren. Bovendien wordt de afhankelijkheidsrelatie eveneens betwist op basis van de frequentie en de waarde van de geldverzendingen. Er zijn daarenboven periodes waarin geen geldstortingen gebeurd zijn, met name in de periode van mei 2014 tot april 2015, en in de periode van januari 2016 tot juni 2018. Het is niet duidelijk van welke middelen betrokkene in deze periodes leefde. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene, voor zover zou geopperd worden dat hij met de voorgelegde stortingen, allen samen ter waarde van 3289 euro daadwerkelijk in zijn basisbehoeften diende te voorzien voor een periode van 4jaar en 2 maanden. Dit komt immers neer op een gemiddelde van 65,78 euro per maand. Het wordt op geen enkele wijze aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene werkelijk van deze ondersteuning van de referentiepersoon afhankelijk was, in die zin dat deze betrokkene moesten toelaten in zijn basisbehoeften te voorzien.”

Verzoeker betwist niet dat hij geen bewijs van onvermogenheid in zijn land van herkomst heeft voorgelegd. Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat verzoeker niet heeft aangetoond werkelijk afhankelijk te zijn van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien. Bovendien zijn er periodes dat er geen geldstortingen zijn gebeurd en verzoeker bevestigt zelf dat hij in België is tewerkgesteld. Verwerende partij oordeelt aldus niet kennelijk onredelijk dat verzoeker in staat blijkt te zijn om een eigen inkomen te verwerven. De vaststelling dat verzoeker niet aantoonde reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien, volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift uiteen dat hij geen inkomsten had wegens onvoldoende werkgelegenheid. De Raad stelt evenwel vast dat de elementen uit bovenvermeld betoog niet kenbaar werden gemaakt aan de gemachtigde zodat deze dan ook niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien beperkt verzoeker zich tot loutere beweringen met betrekking tot zijn gebrek aan inkomsten en zijn levensonderhoud die niet worden gestaafd.

Waar verzoeker erop wijst dat hij thans op hetzelfde adres woont als zijn vader, dient de Raad op de merken dat het loutere feit dat verzoeker onderdak krijgt van zijn vader in België, niet inhoudt dat vaststaat dat verzoeker voorheen in zijn land van herkomst ten laste was van zijn vader om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Het betoog dat hij thans bij zijn vader inwoont is niet dienstig om aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarde van het ten laste zijn, omdat dit reeds het geval moet zijn in het land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt overigens in dit verband het volgende

gemotiveerd: *“Het gegeven dat betrokkene sedert 09.11.2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.”*

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van artikel 40bis en artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van de *“overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen”*, stelt de Raad vast dat verzoeker verder niet toelicht op welke wijze de overeenkomst wordt geschonden. Luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN